

Nr 47.

Ankom till riksdagens kansli den 15 maj 1934 kl. 3 e. m.

Utlåtande, i anledning av väckta motioner om pension åt vissa fjärdingsmän, som vid den nya polisorganisationens genomförande förlorat sina befattningar.

I två till bankoutskottets förberedande handläggning hänvisade likalydande motioner, väckta den ena inom första kammaren under nr 236 av herr *Andersson, Alfred*, samt den andra inom andra kammaren under nr 431 av herr *Landgren* jämte två av kammarens övriga ledamöter, har hemställts, »att riksdagen måtte besluta att till de personer, som vid nya polisorganisationens genomförande vid 1932 års ingång haft anställning som fjärdingsmän under minst tio år före år 1932 och den 1 januari 1932 uppnått minst 50 levnadsår, skall av statsmedel utgå pension med två tredjedelar av medeltalet av dylik persons lön som fjärdingsman för de fem sista åren före den 1 januari 1932, eller om detta anses ej kunna omedelbart beslutas, att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag i ämnet.»

Beträffande motiveringen för yrkandet får utskottet hänvisa till motionen I: 236.

Svenska polisförbundet har i skrivelse den 31 oktober 1930 till chefen för socialdepartementet hemställt, att åtgärder måtte vidtagas för beredande av pension i enlighet med i skrivelsen närmare angivna grunder åt vissa fjärdingsmän, som i samband med den nya polislagens ikraftträdande förlorat sina befattningar.

I häröver den 31 december 1932 avgivet yttrande har *statskontoret* anfört, bland annat, att genomförandet av den nya polisorganisationen icke syntes kunna åberopas såsom skäl för att staten skulle åtaga sig eller bidra vid pensionering av sådana fjärdingsmän, om vilka här vore fråga. Någon rätt till pension för fjärdingsmän hade tidigare icke förefunnits. Med hänsyn till fjärdingsmannabefattningens allmänna karaktär av bisyssla skulle en pensionering av fjärdingsmän även innebära en avvikelse från de principer, som tillämpades vid statlig pensionering. Då befattningen ifråga därjämte vore att anse såsom uteslutande kommunal tjänst, ehuru med densamma varit förenad skyldigheten att utöva vissa statliga funktioner, syntes det närmast åligga vederbörande kommun att sörja för pensioneringen. Stats-

kontoret hyste därför starka betänkligheter mot vidtagande av åtgärder i den riktning, som i polisförbundets framställning avsåges.

Därest emellertid billighetsskäl skulle anses motivera, att staten lämnade sin medverkan vid lösande av berörda fråga, syntes detta enligt statskontorets mening lämpligast böra ske i form av statsbidrag till kommun, som förklarat sig villig att enligt vissa grunder åtaga sig pensionering av sådan fjärdingsman, som genom den nya polislagens tillkomst icke kunnat beredas förnyad anställning. Såsom villkor för sådant bidrag borde gälla, att fjärdingsman under en längre följd av år innehaft sin befattning samt att han kunde sägas av densamma hava erhållit sin huvudsakliga försörjning. Det syntes jämväl skäligt, att hänsyn toges till vederbörande befattningshavares behov av understöd.

Sedan *Svenska polisförbundet*, i anledning av vad statskontoret i ärendet anförde, till chefen för socialdepartementet den 20 mars 1933 ingivit ytterligare en skrivelse i ämnet och *Svenska landskommunernas förbund* den 25 november 1933 avgivit yttrande i ärendet, har detta den 2 januari 1934 remitterats till statskontoret för förnyat yttrande. Nämnda ämbetsverk har ännu icke avgivit dylikt yttrande.

Såsom av den lämnade redogörelsen framgår, är frågan om beredande av pension åt vissa f. d. fjärdingsmän, som på grund av den nya polislagens genomförande nödgats avgå från sina befattningar, för närvarande föremål för utredning. Enligt utskottets mening torde det icke vara lämpligt, att, på sätt i motionerna föreslås, riksdagen skulle, innan resultatet av utredningen föreligger och ärendet prövats av Kungl. Maj:t, fatta ståndpunkt till frågan om en eventuell pensionering av ifrågavarande befattningshavare. Icke heller synes i frågans nuvarande läge anledning föreligga för riksdagen att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag i ämnet. På grund av det anförda finner utskottet sig böra avstyrka bifall till motionerna och hemställer alltså,

Utskottet.

att förevarande motioner I:236 och II:431 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 15 maj 1934.

På bankoutskottets vägnar:

HARALD ÅKERBERG.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit:

från första kammaren: herrar Åkerberg, Lindgren, Lindley, Stendahl, Ernfors*, Bjurström, Nilsson i Mölndal* och Bodin*; samt

från andra kammaren: herrar Leffler, Andersson i Falkenberg, Hammarlund*, Hilding, Gustavson i Sala* och Westerdahl*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.